

Základní principy světového antidopingového kodexu.

JUDr. Gerhardt Bubník, LL.M.

Přednáška pro sportovní svazy

6.11.2017

Část A.

Základní principy světového antidopingového kodexu.

Kodex platí od r. 2003 – Kongres v Kodani

1. novela platná od r. 2009

2. novela platná od r. 2015

Signatáři Kodexu jsou:

WADA,

Mezinárodní olympijský výbor,

mezinárodní federace,

Mezinárodní paralympijský výbor,

národní olympijské výbory,

národní paralympijské výbory,

organizátoři významných sportovních akcí a

národní antidopingové organizace.

Pak zde máme ještě :

Mezinárodní Úmluva o boji proti dopingu uzavřená v rámci UNESCO v r. 2002.

Podepsána více jak 200 státy.

V ní uznávají Světový kodex a zavazují se podniknout kroky k jeho naplnění.

Čl. 22 Kodexu po revizi výslovně stanoví, že každá vláda, která se přihlásí ke Kodexu musí podepsat Deklaraci o anti-dopingu v sportu z r. 2003 a přistoupit k Úmluvě UNESCO.

Dále: **Úmluva Evropské rady o antidopingu**

Právní charakter Kodexu: **soukromoprávní**

Nejde o obecně závazný právní předpis - ani v právu mezinárodním ani v národních právech jednotlivých států

Jde o předpis přijatý soukromými spolky - těmi jsou prakticky všechny sportovní organizace počínaje kluby, národními sportovními federacemi, národními OV, mezinárodními sport. federacemi a konče MOV.

Ani Úmluva UNESCO ani Evropská úmluva nezakládají přímé účinky v národních právech signatářů, pokud není promítnuta do národních zákonů.

Českou NADO je Antidopingový výbor ČR – příspěvková organizace MŠMT, která v souladu s Kodexem vydává

Směrnici pro kontrolu a postih dopingů ve sportu v ČR
(Poslední verze z r. 2015)

Podle čl. 1 Směrnice

Jsou národní svazy, tedy i všechny české sportovní svazy, **povinny tuto Směrnici přijmout** a zabudovat do svých svazových předpisů v důsledku svého členství v příslušné mezinárodní federaci.

Dále jsou povinny podrobit této Směrnici všechny své sportovce a všechny další dvě členy bez ohledu na jejich postavení.

Čl. 2 vyjmenovává jednotlivé druhy porušení antidopingových předpisů:

1. Přítomnost zakázané látky ve vzorku sportovce
2. Použití nebo pokus použít zakázanou látku nebo zakázanou metodu
3. Vyhýbání se , odmítnutí nebo nedostavení se k odběru vzorku
4. Porušení povinnosti informovat o místě pobytu (týká se jen „mezinárodního sportovce“)
5. Držení zakázané látky nebo zakázané metody

Nebudu zde rozebírat tato jednotlivá provinění, ale spíše vysvětlit právní principy platné pro jejich projednávání a pro ukládání trestů. Jenom stručně bych se ale chtěl zmínit o rozdílu mezi proviněním podle bodu 1. a podle bodu 2.

Nález zakázané látky ve vzorku je vlastně totéž jako použití zakázané látky. Rozdíl je pouze ve způsobu dokazování.

Nález je jednoznačným a konečným důkazem, zatímco u provinění podle bodu 2 nemusí být zakázána látka nalezena a její použití může být dokazováno jinými důkazy, jako je např.

- doznání

- svědectví

- závěry vyvozenými zdlouhodobého profilování, např.

 - rozbořením analytických údajů ze série testů (biologickým pasportem)

Navíc proviněním je u této skutkové podstaty již sám pokus použít zakázanou látku nebo metodu.

Např. sportovec je přistižen, když si připravuje injekci se zakázanou látkou nebo rozbaluje krabičku s prášky, které obsahují zakázanou látku.

Zabývat se budu těmito základními principy Kodexu:

- 1. Striktní odpovědnost**
- 2. Síla a hodnocení důkazů**
- 3. Obligatorní výše sankcí**
- 4. Řádný a spravedlivý proces**
- 5. CAS je výlučným odvolacím orgánem ve věcech porušení antidopingových předpisů v případech kdy:
a) došlo k němu na mezinárodní soutěži,
b) jde o sportovce „mezinárodní úrovně“ (definice)**

1. Princip striktní odpovědnosti.

- znamená, že se sportovci (a jiným osobám, které mohou být stihány podle Kodexu)
nemusí prokazovat zavinění, (subjektivní stránka) – čl. 2.2.
- **to je zásadní rozdíl od práva trestního** a je to naopak podobné **objektivní** odpovědnosti (nebo taky odpovědnosti za **výsledek**), kterou známe v právu občanském

Tento princip vyplývá rovněž z čl. 2.1.1., který stanoví:

je osobní povinnost každého sportovce zajistit, aby žádná zakázaná látka nevnikla do jeho těla.

Sportovec je proto odpovědný, jestliže se prokáže zakázaná látka v jeho těle - porušil svoji zmíněnou povinnost

Potvrzeno rozhodnutím **CAS č. 2000/A/317:**

“Bylo by definitivním koncem jakéhokoli smysluplného boje proti dopingmu, kdyby sportovní federace měly prokazovat požadované subjektivní prvky přestupku, tj. úmysl, či nedbalost na straně sportovce“ .

Nelze akceptovat názor, že tento princip znamená porušení zásady presumpce nevinu a že sportovec musí prokazovat svoji nevinu.

(Případ L. Armstronga)

Nejnověji byl princip striktní odpovědnosti potvrzen v posledním ze 3 rozhodnutí CAS v případě španělského cyklisty Contadora. (**CAS 2011/A/2386**).

Teprve v důsledku předložení důkazu, že v těle sportovce byla Zakázaná látka přechází na sportovce důkazní břemeno.

Sportovec má možnost předkládat důkazy

- o tom, že se porušení AD předpisů **nedopustil,**
- že k němu došlo **bez jeho zavinění (nedbalosti) (pak bez trestu)**
nebo
- jen s jeho **nevýznamným zavinění nebo nevýznamnou nedbalostí**
(pak snížený trest)
(Čl. 10.4. a 10.5.)

Čl. 10.6. pak umožňuje neuložení nebo snížení trestu z dalších důvodů jako je např. **významná pomoc při odhalení dopingu** nebo **přiznání dopingového provinění** při nedostatku dalších důkazů

Ale pozor!!

Sportovec musí tyto skutečnosti **prokázat, nikoli jen tvrdit**. (CAS č. 95/141 a již cit. CAS č. 2000/A/317).

V CAS č. 2002/A/432 se výslovně praví:

„Kdyby se sportovci umožnilo vyvinut se a znovu závodit na základě pouhého tvrzení, že se stal nevinnou obětí bezděčné chyby svého lékaře či trenéra , trestného činu či zlovolného útoku, celý boj proti dopingu by utrpěl těžkou porážku“.

2. Síla důkazů a jejich hodnocení.

AD předpisy nejsou součástí trestního práva ani jeho obdobou a také ne obdobou práva pracovního.

Jsou to předpisy sportovně- disciplinární.

Proto v dopingovém řízení neplatí v plném rozsahu zásady trestního práva jako jsou

„prokázání viny nad veškerou pochybnost“

a s tím související zásada

„in dubio pro reo“.

Dle čl. 3.1. je

„důkazní břemeno žalobce **vyšší než pouhé uvážení
pravděpodobnosti, ale nižší než je důkaz nad
veškerou pochybnost.,**

a dále:

žalobce se zhostí důkazního břemene, jestliže prokáže
porušení A-D pravidla

**„k dostatečné spokojenosti rozhodovacího orgánu
s vědomím závažnosti takového obvinění.**

Dále:

Pokud se důkazní břemeno přesune **na sportovce**, pak
jeho důkazní břemeno je představováno mírou pravděpodobnosti.

Tedy jeho důkazní břemeno je **tedy poněkud nižší nežli je tomu u
žalobce.**

3. Princip obligatorní výše sankcí.

Další specifičností Kodexu je, že v případě zjištění, že došlo k porušení AD pravidel,

Kodex stanoví konkrétní sankci i její výši .

Na základě Kodexu vydává WADA každý rok **Seznam zakázaných látek a metod.**

Hned v úvodu je vždy uvedeno, které druhy látek jsou látkami zakázanými v tom užším slova smyslu s tím, že **všechny ostatní látky v seznamu uvedené jsou látkami specifickými.**

V závěru seznamu jsou uvedené látky, které jsou zakázané jen v některých druzích sportu a látky, které jsou zakázané jenom při soutěži a nikoli v období mimo soutěž.

POZOR. Ani tyto látky ale nesmí být ve vzorku sportovce v době konání soutěže, i když byly požitý v období mimo soutěž.

Některé tyto látky zůstávají totiž v těle hodně dlouho.

Podle čl. 10.2 jsou ukádány tyto sankce:

4 roky zákazu činnosti za použití Zakázané látky

2 roky za použití Specifické látky.

Byla-li však Specifická látka užita **úmyslně** je i v tomto případě sankce 4 roky. **Zde však , na rozdíl od principu striktní odpovědnosti, musí být sportovci tento úmysl prokázán.**

Princip obligatorní výše sankcí znamená, že

rozhodovací orgán nemá právo tuto výši měnit
(až na velice přesně stanovené výjimky).

Od novely z r. 2015 tento princip platí pouze u zakázaných látek, **nikoli u látek specifických**. U nich platí jen v případě úmyslného užití., jak výše uvedeno.

Tento princip je nejčastěji kritizován

a to proto, že neumožňuje, podobně jako je tomu v trestních věcech, posoudit každý případ individuálně s přihlédnutím ke všem jeho specifickým okolnostem.

Po přijetí Kodexu bylo však opakovaně CAS i švýcarským soudy a soudy některých dalších zemí judikováno, že tento **princip a ani výše sankcí neodporují základním lidským právům.**

(CAS 2006/A/1102, CAS 2010/A/2307, rozh. Švýcarského NS č. ATF 134 III 193).

Princip zaveden proto, aby byla zajistěna celosvětově jednotnost v sankcích.

Princip potvrzen znovu např. v **CAS 2012/A/2804**

Výjimkami z obligatorní výše sankce se podrobněji nemůžeme zabývat, ale stručně lze shrnout, že je lze uplatnit, když se sportovci podaří **prokázat** buď

- **neexistenci zavinění (čl.10.4)**
- **nebo nevýznamné zavinění. (čl. 10.5.).**

Jak již bylo uvedeno u principu striktní odpovědnosti, sportovec musí skutečnosti svědčící pro neexistenci zavinění nebo pro nevýznamné zavinění **prokázat, nikoli jen tvrdit.**

Nelze bez dalších důkazů říci: „Věříme tomu co říká sportovec.“

Prokázat znamená předložit hodnověrné důkazy a na takové platí velice **přísná kritéria. (CAS .č. 97/180).**

Navíc musí jít **o mimořádné okolnosti** (nikoli běžné polehčující okolnosti).

Pro posouzení možností snížit obligatorní výši sankce je také důležitý již zmíněný čl. 2.1.1., který stanoví :

je osobní povinnost každého sportovce zajistit, aby žádná zakázaná látka nevnikla do jeho těla.

Do jisté míry byl ale tento princip prolomen novelou Kodexu z r. 2015, která zdůraznila zásadu proporcionality.

V úvodu Kodexu je uvedeno:

The Code has been drafted giving consideration to the principles of proportionality and human rights

(Kodex byl formulován s přihlédnutím k principům proporcionality a lidským právům).

Bohužel tato věta vypadla z české Směrnice.

Ve zcela vyjímečných případech (zejména u látek specifických) CAS se rozhodl jít pod fixně stanovenou sankci.

Obecně ale platí, že zásada proporcionality v Kodexu má jen
deklaratorní charakter

a že znění Kodexu (tedy i ustanovení o sankcích) bylo
vypracováno už přihlédnutím .k této zásadě

(Viz např. Paul David: A Guide to the World Antidoping Code, str. 166)

Potravinové doplňky:

Mnoho let bylo upozorňováno na nebezpečí potravinových doplňků (na jejich možnou kontaminaci). **Sportovci se proto na ně nemohou již odvolávat**, ani tehdy když zakázaná látka není na obalu uvedena.

CAS v rozh. 2002/A/385 uvedl:

„Sportovec, který ignoruje tento fakt, tak **činí na vlastní riziko**.
Nedbalost sportovce spočívá v tom, že užívá potravinové doplňky,
ačkoli riziko jejich kontaminace je známé.“

Potvrzeno znovu např. v **CAS 2011/A/2495**

Stručně lze shrnout **další judikaturu CAS o tom, kdy není možno sankci snížit** takto:

- + sportovec se nemůže spoléhat (vymlouvat) na svůj „doprovodný personál“ – je odpovědný za jeho výběr a za jeho provinění, (dnes je to přímo v čl. 2.6.2 a v definicích)
- + je nedbalostí sportovce, jestliže použije jakýkoli lék bez konzultace s lékařem,
- + je nedbalostí, jestliže sportovec neinformuje každého lékaře, kterého navštíví, o tom, že je závodním sportovcem a že nesmí požívat zakázané látky a nepředá mu seznam zakázaných látek,
- + sportovec je nedbalý, pokud z informačního letáku o léku mohl sám zjistit, že obsahuje zakázanou látku,
- + sportovec je nedbalý, pokud v případě pochyb ohledně léku či přípravku nekonzultuje dalšího odborníka.

4. Princip řádného a spravedlivého procesu.

Tento princip je zakotven v **čl.8.1.**

Tento článek chrání práva sportovců a všech dalších osob obviněných z porušování A-D pravidel.

Zahrnuje právo:

- na včasné řízení
- aby rozhodoval spravedlivý a nestranný orgán
- na právní zastoupení
- být správně a včas informován o obvinění
- vyjádřit se k obvinění a jeho důsledkům
- předkládat důkazy a navrhopvat svědky
- na tlumočníka
- na včasné, písemné a zdůvodněné rozhodnutí .

Je velice důležité, aby všechny zmíněné požadavky na řádný a spravedlivý proces byly **rozhodovacím orgánem dodrženy**, neboť

jinak hrozí, že trest uložený sportovci, i když byl uznán vinným, bude zrušen.

Někdy to bude náročné, zvláště pro komise bez větších zkušeností.

5. Princip, že **CAS je výlučným odvolacím orgánem**

ve věcech porušení antidopingových předpisů mezinárodního charakteru

Těmito otázkami se budu zabývat pouze stručně .

Postavení CAS dle Světového antidopingového kodexu.

Historie CAS

CAS založen v r. 1984 jako interní orgán MOV pro řešení otázek týkajících se účasti na OH.

Později, po přijetí antidopingových pravidel různými mezinárodními federacemi , **se stal i odvolacím orgánem v dopingových věcech.**

Již od prvního přijetí Kodexu v r. 2003 byla v něm jednoznačně zakotvena **exkluzivní** pravomoc CAS jako odvolacího a konečného orgánu v dopingových věcech, pokud jde o případy **„mezinárodního charakteru.“**

Tento mezinárodní charakter je dán dle čl. 13.2.1. když:

- jde o porušení A-D pravidel **při mezinárodní soutěži,**
nebo
- když jde o **sportovce mezinárodní úrovně.**

Sportovcem mezinárodní úrovně je sportovec, kterého jedna nebo více mezinárodních federací zařadí do Registru pro Testování.

V průběhu let pak došlo k **opakovanému napadení platnosti** této obligatorní pravomoci CAS žalobami u švýcarských soudů a někdy u soudů v dalších zemích, a to na základě tvrzení, že **souhlas sportovců je neplatný, protože je vynucený monopolním postavením sportovních federací a nedostatkem svobodné vůle na straně sportovců.**

Všechny tyto žaloby byly až do nedávna vždy zamítnuty.

Část B.

Poslední vývoj

V loňském roce došlo k několika důležitým událostem, které měly významný vliv na celý systém mezinárodního boje proti dopingů.

Nejprve to byl rozsudek odvolacího soudu v Mnichově v případě **C. Pechsteinové.**

Kdyby tento rozsudek zůstal v platnosti a kdyby byl postupně napodován i národními soudy v jiných státech, znamenalo by to konec CAS jako celosvětového nejvyššího a konečného rozhodovacího orgánu ve věcech dopingů a tím i konec jednotné interpretace a jednotné aplikace Kodexu, a tedy sjednocené posuzování viny a ukládání stejných trestů.

Ohlas na tento rozsudek byl v celém světě obrovský.

Další události byly **dvě vyšetřovací zprávy WADA ohledně dopingu v Rusku**. (t.zv. McLarenovy zprávy).

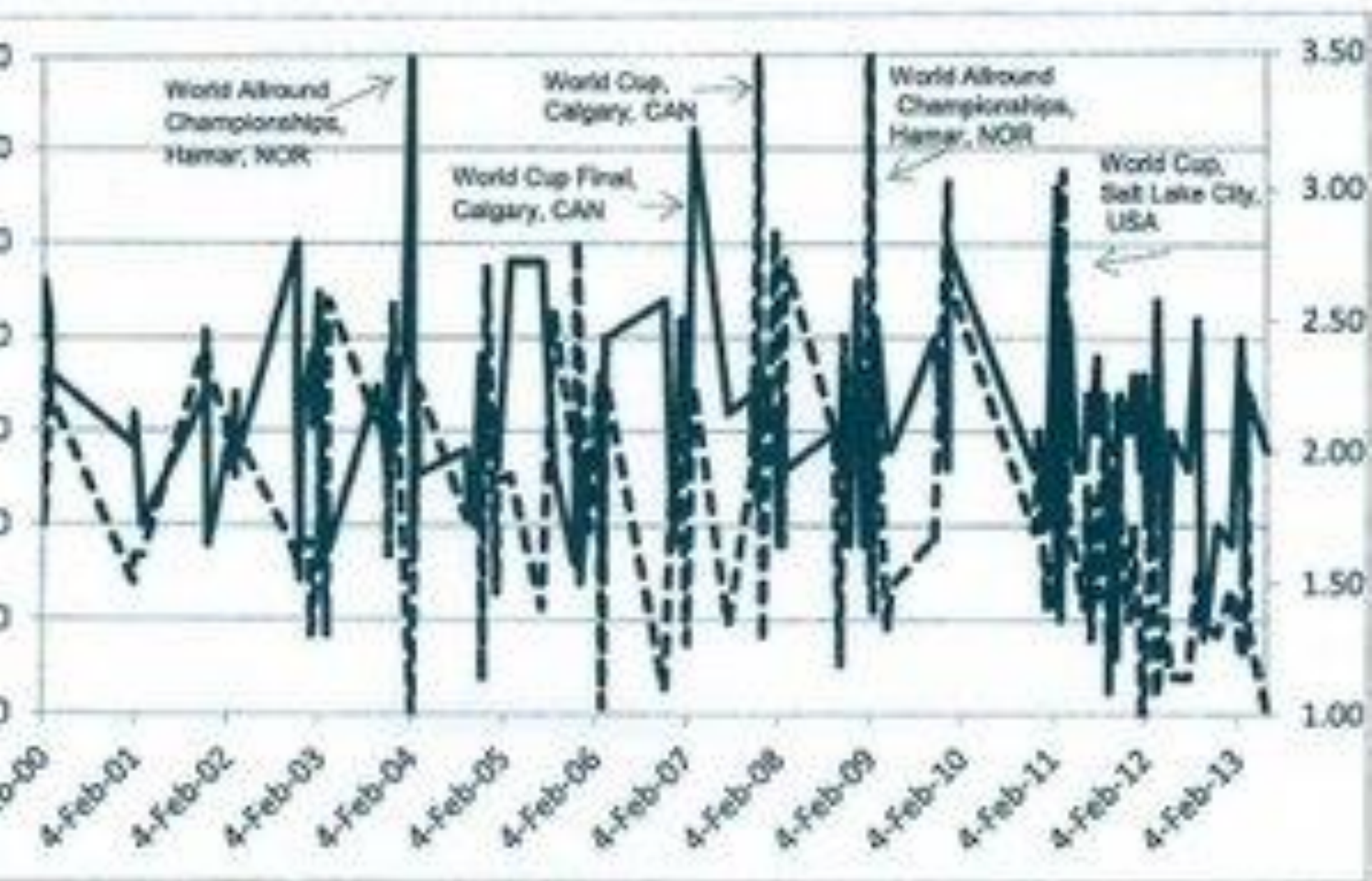
První se týkala jen ruské atletiky, druhá pak celého ruského sportu.

1. Případ Claudie Pechsteinové

9.3. 2007 obžalována z krevního dopingu

Historický první případ postavený na nepřímém důkazu a sice na základě

dlouhodobého krevního profilu

1.7.2007 rozhodnutí **Disciplinární komise ISU**

Uznána vinou krevním dopingem

Sankce: 2 roky zastavení činnosti

29.11.2007 **Rozhodnutí CAS jako odvolacího orgánu**

Odvolání Pechsteinové zamítnuto – rozhodnutí o vině a trestu potvrzeno.

Z hlediska Kodexu : konečné rozhodnutí – **právní moc**

2 přezkumy Švýcarským nejvyšším soudem (Tribunal Federal)

1. žaloba CP na zrušení rozhodčího nálezu CAS

10.2.2010 žaloba **zamítnuta** jako bezdůvodná

2. Žaloba - žádost o povolení obnovy řízení

(údajné získání nových důkazů)

28.9.2010 žádost **zamítnuta**

s odůvodněním, že nejde o nové důkazy a že všechny navrhané důkazy byly k dispozici v době odvolacího řízení u CAS

CP si odpykává dvouletý trest, který končí 8.2.2011,

ALE

30.12.2012 (po 4 letech od právní moci nálezu CAS)
podává CP žalobu u Landesgericht Mníchov proti DESG (německý rychlobrulařský svaz) **a ISU o náhradu škody ve výši 4 miliony EUR** s odůvodněním, že byla odsouzena nevinně, protože její abnormální krevní hodnoty byly způsobeny údajně vrozenou krevní anomálií.

Samozřejmou podmínkou projednání merita věci německým soudem bylo, aby soud nejprve uznal , že má pravomoc přezkoumávat pravomocný rozhodčí nález CAS.

Nastal tedy boj o pravomoc.

26.2.2014 mnichovský soud žalobu zamítl s tím, že podle NY Úmluvy je vázan rozhodčím nálezem CAS.

Jinak ale uznal všechny argumenty CP, včetně toho, že rozhodčí doložka uzavřená mezi ISU a CP je neplatná.

!!! Naprosto unikátní bylo, že německý soud posoudil sice tuto otázku správně podle švýcarského práva, ale zcela opačně než ji opakovaně posoudil švýcarský nejvyšší soud.

Následovalo odvolání CP k Oberlandesgericht Mnichov

Odvolací soud 15.2.2015 rozhodl, že žaloba je přípustná!!!

Proti NY Úmluvě použil námitku veřejného pořádku a sice, že pravomoc CAS odporuje německému kartelovému právu a že toto právo je součástí německého veřejného pořádku.

Obrovský rozruch v celém světě mezinárodního sportu – CAS, MOV, WADA , přední znalci sportovního práva, aj.

A to proto, že kdyby národní soudy dalších států následovaly rozhodnutí německého soudu

zhroutil by se celý zavedený mezinárodní systém boje proti doping.

Odvolací soud, vědom si dosahu a významu svého rozhodnutí

sám hned v rozsudku **povolil ISU podat dovolání k k BGh** – německému nejvyššímu soudu. (BGh)

ISU dovolání podala a

7.6.2016 BGh dovolání vyhověl a rozsudek odvolacího soudu zrušil a sám

žalobu CP prohlásil za nepřípustnou.

Rozhodnutí BHG má zásadní význam.

BGH všechny argumenty Odvolacího soudu odmítl a výslovně prohlásil:

1. CAS je rozhodčím soudem ve smyslu německého o.s.ř.
2. Mezin. sportovní federace jsou sice dominantními na daném segmentu trhu, ale **není zneužitím dominantního postavení, jestliže tyto federace činí start sportovců závislým na podepsání rozhodčí doložky ve prospěch CAS podle antidopingových předpisů**, , protože procesní pravidla CAS zajišťují dostatečně práva atletů a rozhodčí nález podléhá přezkumu Švýcarského nejvyššího soudu
3. Možnost jmenovat rozhodce jen ze seznamu rozhodců vedeného CAS není protiústavní
4. Uzavřená rozhodčí doložka není neplatná ani z hlediska ústavního práva na přístup k národním soudům ani z hlediska čl.6, odst. 1 Evropské konvence o lidských právech.

CP pak podala:

- 1) Speciální žádost k BGh o to, aby autoremedurou BGH sám změnil své předchozí rozhodnutí a to z důvodů, že soud se nezabýval všemi jejími argumenty a že, aby tak mohl učinit je třeba celý případ vrátit Odvolacímu soudu k provedení dalších důkazů.
- 2) Ústavní stížnost k německému Ústavnímu soudu.

První žádost BGh rozhodnutím z 12.7.2016 zamítl.

Kdy bude projednána Ústavní stížnost se zatím neví.

Kromě toho CP již 11.11 2010 podala u Evropského soudu pro lidská práva ve Strassbourgu žalobu na Švýcarský stát.
Zatím se v ní nic neděje!

2. Problematika ruského dopingu

zprávy McLarenovy vyšetřovací komise WADA
konstatovaly jako prokázané

1. organizovaný doping v ruské atletice
2. manipulace se vzorky v ruské antidopingové agentuře a organizovaný doping v celém ruském sportu za podpory ruských státních orgánů (přinejmenším ruského ministerstva sportu)
3. manipulace se vzorky na zimní olympiádě v Soči a to za pomoci ruské tajné služby.

Závěry McLarenovy komise dodatečně potvrdil vyloučený předseda Ruské antidopingové laboratoře Grigorij Rodčenkov, který emigroval do USA a tam detailně popsal jak to v Rusku fungovalo.

Důsledkem prvního závěru byla neúčast ruských atletů na OH v Rio de Janeiru.

Opravdu kolektivní vina ?

Nikoli!

Nikdo nevydal verdikt, že všichni ruští atleti jsou vinni dopingem.

Jeich neúčast byla pouze důsledkem potrestání Ruské atletické federace za to že porušila své povinnosti člena IAAF a povinnosti převzaté podle Světového kodexu v oblasti boje proti dopingem.

IAAF ruskou federaci potrestala pozastavením členských práv. Mezi těmito právy je i právo nominovat atlety na mezinárodní závody.

Odvěkým principem veškerého mezinárodního sportu je, že závodníci (jednotlivci i mužstva) mohou startovat na mezinárodních závodch jen na základě přihlášek podaných národní federací - nemohou se přihlašovat sami.

Jak známo, před letošním mistrovství světa v atletice přijala IAAF výjimku a povolila start těm ruským atletům, kteří prokázali, že nebyli zapojení do ruského dopingového programu (prakticky tedy jen ti, kteří žili a trénovali dlouhodobě v cizině). Startovali jako jednotlivci pod názvem ANA (authorized neutral athlete)

Ruska federace je suspendována do doby než prokáže, že učinila opatření k nápravě a obnovení boje proti dopingů. Zatím se tak nestalo.

WADA zrušila akreditaci Moskevské antidopingové laboratoři.

Co ostatní sporty?

Tady podle mého názoru **selhal MOV** a **projevil značný alibismus**.

Již před OH v Riu rozhodl, že rozhodnutí ponechá na jednotlivých mezinárodních sportovních federacích, ačkoli CAS rozhodl, že MOV má právo vyloučit některé státy z účasti.

Myslím, že to bylo hlavně pod vlivem prezidenta MOV Bacha, který se vždy projevoval jako člověk blízký Putinovi (zejména na OH v Soči).

Zatím jen několik sportů následovalo IAAF- např. vzpírání. Některé federace zrušily přidělení mezinárodních akcí Rusku (biathlon).

Jinak se opět projevuje snaha, aby zimní olympiáda nebyla „**ochuzena**“ neúčastí některých států nebo některých „atraktivních sportovních hvězd“.

Minulý týden další **odhalení**:

Čínská funkcionářka, snad lékařka, která uprchla do Německa vypovídala o masovém organizovaném dopingu v Číně v 80. a 90 letech. a to dokonce i u dětí. Uvedla, že např. se stalo, že chlapcům začali růst ženská prsa.

MOV uložil doživotní zákaz činnosti 2 ruským běžcům na lyžích a anuloval jejich medailová umístění ze Soči.

Část C.

Závěrečné poznámky:

Kodex , a tedy i Směrnice, je velice složitý a dlouhý právní předpis

Je vyloučeno, aby byl aplikován laiky. I právník bude mít náročnou práci než ho zvládne a než mu dobře porozumí.

K tomu přistupují četné další složité předpisy jako jsou mezinárodní standardy upravující odběry vzorků, jejich přepravu, jejich pohyb v laboratořích, jejich analýzy, dále např biologický passport a mnoho dalších.

V případě složitějších případů, je třeba umět vyslýchat svědky a znalce – lékaře, biochemiky, hematology.

Přesto jsou případy na úrovni národních svazů projednávány a rozhodovány většinou laiky – svazovými disciplinárními komisemi, ve kterých je většina neprávniků a které mají dopingové případy jenom jako přívěšek k nejrůznějším jiným pravomocem.

Z dlouholeté zkušenosti doma i v zahraničí vím, že je vyloučeno a vlastně nad síly disciplinárních komisí, aby antidopingový kodex aplikovaly správně a se znalostí věci a aby také po stránce procesní mohly zaručit všechny požadavky řádného procesu.

Na případech, které naše Rozhodčí komise rozhodovala, jsme zjistili časté chyby a nedostatky v práci disciplinárních orgánů svazů.

Myslím, že jednak vyplývají

- z již zmíněné neznalosti i právnické nezkušenosti,
- z určité shovívavosti těchto orgánů vůči sportovcům a z přání nezničit jim sportovní kariéru, zejména jedná-li se o mladého závodníka
- dále z nechuti aplikovat ty přísné tresty, které Kodex předpisuje . To se projevuje zejména tím, že snižují tresty pod uvedené hranice i tam kde to Kodex neumožňuje.
- neaplikují principy hodnocení důkazů tak jak je Kodex stanoví. Např. vyžadují to co se uplatňuje v trestním řízení, tj. důkazy nade vší pochybnost,
- v některých případech jim stačilo k osvobození to, že citují: „uvěřili závodníkovi prohlášení, že zakázanou látku neužil nebo že ji neužil s úmyslem zvýšit svůj sportovní výkon.“

Proto jsem již před 15 lety navrhl jako předseda Rozhodčí komise, aby byl vytvořen **jeden celonárodní orgán** složený ze zkušených sportovních právníků, který by v 1. instanci řešil dopingová provinění národních sportovců ze všech druhů sportu.

Předseda ČOV dr. Jirásek tehdy zaslal všem svazům dopis doporučující toto řešení, ale sportovní svazy na něj nijak nereagovaly ..
Přitom v mnoha státech takovou úpravu mají. (např. ve Švýcarsku).

Tato otázka nabývá však nyní znovu aktuálnosti a důležitosti, neboť se jí zabývala přímo Rada Evropy.

Na základě několikaročního zkoumání a několika konferencí vydala dne 20.2.2017 monitorovací skupina ustavená Radou Evropy

Doporučení k zajištění nezávislosti rozhodovacích orgánů a spravedlivého procesu v anti-dopingových případech.

Rada Evropy v něm doporučuje všem vládám statů, které podepsaly Evropskou anti-dopingovou úmluvu, aby :

zřídily nezávislý, nestranný a centrální rozhodovací panel (orgán), oddělený od sportovních svazů s pravomocí vést řízení a rozhodovat anti-dopingové případy.

(Tedy přesně to, co jsme s dr. Jiráskem navrhovali již v r. 2002).

Rozhodovací orgán by měl být složen z předsedy a nejméně 2 členů, kteří musí být nezávislí a měli by mít právnické vzdělání a právnickou praxi, případně některý z nich vzdělání lékařské, vědecké nebo sportovní.

Tento orgán musí být nezávislý také na vladních orgánech, na sportovních svazech, NOV a na národní –anti-dopingové agentuře (u nás ADV ČR) a to bez ohledu na to, že by jeho činnost měla financovat vláda. Tyto orgány, ale také WADA a mezinárodní federace by měly právo zúčastnit se jako třetí osoby řízení a vyjadřovat se k projednávané věci.

Rozhodovací orgán by měl být **složen z předsedy a nejméně 2 členů**, kteří musí být nezávislí a měli by mít právnické vzdělání a právnickou praxi, případně některý z nich vzdělání lékařské, vědecké nebo sportovní.

Na rozdíl od dosavadní praxe by měla být řízení před tímto orgánem **veřejná** s tím, že orgán by mohl rozhodnout, že konkrétní řízení bude neveřejné.

Doporučení pak rozvádí blíže ty principy spravedlivého procesu, o kterých bylo pojednáno výše.

Já doufám, že naše vláda se začne brzy tímto doporučením zabývat.

Iniciovat by to měly ADV ČR a ČOV.

Sportovní svazy by měly uvážit svá dosavadní stanoviska a tuto iniciativu podpořit.

Je to v zájmu jak sportovců, tak v zájmu sportovních svazů.

V zájmu sportovních svazů je , aby se zbavily náročných a složitých řízení, na které jejich **běžné disciplinární komise nemohou stačit.**

V zájmu sportovců je, aby se jim dostalo posouzení jejich provinění zcela **neustranným a nezávislým orgánem**, a aby jim byl zajištěn ve všech směrech **spravedlivý proces.**

Děkuji za pozornost.